— Ἔτσι λοιπόν! Χαίρετε! Δὲν σᾶς ἀφίνω πεντάρα. Καλλίτερα κτίζω ἕνα φιλανθρωπικὸ κατάστημα 'ς τὰς Ἀθήνας! . . .

. . . . . .

. . . . . .

Ὅταν ἐξηρχόμεθα τοῦ ναοῦ, ὁ grand armateur μοῦ λέγει εἰς τὸ αὐτί.

— Εἶδες τὴν μικράν; Καλλονὴ κι' αὐτή. Κ' εὐφυής, ἀγαθὴ σὰν τὴν ἄλλη. Πρέπει νὰ τῆς κάνωμε τὴν cour. Πρέπει νὰ γίνωμεν ἄνθρωποι καὶ 'μεῖς. Ἀπὸ αὔριο, κάθε 'μέρα 'ς τὸ Billancourt.

Παρῆλθον ἐν τούτοις ὑπὲρ τὰς δεκαπέντε ἡμέρας καὶ οὔτε ἐβγάλαμε τὸ πόδι μας ἀπὸ τὸ Παρίσι. Μὰ οὔτε ὡμιλήσαμε πλέον διὰ τοὺς ἐν Billancourt εὐτυχεῖς. Ἐσπουδάζαμεν τοὺς ἀναρχικοὺς εἰς τὸ καταγώγιον τοῦ φοβεροῦ «πολίτου Λισμπὼν» συνταγματάρχου τῆς Κομμούνας. Μίαν ἑσπέραν σβαρνίζοντες τὰ βουλεβάρτα διηυθυνόμεθα πρὸς τὸν χορὸν τοῦ Moulin Rouge. Ἔξαφνα ὡς κεραυνὸς ἐνσκήπτει πάλιν τὸ μέγα σχέδιον εἰς τὰς κεφαλάς μας.

— Καὶ τὸ Billancourt!

— Ἄ, ναὶ ἀλήθεια . . . Μά! . . .

— Αἴ, ἂς τραβοῦμε τώρα εἰς τὸ Moulin Rouge! . . .

. . . . . .

Ὀκτώβριος, 1894.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΡΑΔΟΣ

Α Γ Α Π Ω

Ὅ,τι σοῦ ἀρέσει, ἀγάπη μου,
Ὅ,τι ἀγαπᾷς 'στὴν κτίσι,
Τὴν ἐξοχή, τὴ θάλασσα,
Τὰ δένδρα, τὰ πουλιά,
Τοὺς κρίνους, τὰ τριαντάφυλλα,
Τὴν κρυσταλλένια βρύσι,
Ὅλα κ' ἐγὼ τ' ἀγάπησα
Μ' ἀπόκρυφη χαρά.

Τὸ 'μάτι Σου τ' ἐλόμαυρο
Ὅταν ψηλὰ σηκώνῃς
Καὶ τὸ φεγγάρι ἀκίνητη
Κυττᾷς 'ς τὸν οὐρανό,
Πόσο βαθειὰ τὰ στήθη μου
Μὲ μιᾶς μοῦ βαλσαμώνεις
Κι' ὅ,τι θωρῶ τριγύρω μου
Μὲ πόθο τ' ἀγαπῶ.

Ἂν τὸ γλυκὸ τὸ βλέμμα Σου
Ἄλλη ὡμορφιὰ ἀντικρύσῃ,
Εὐθὺς γιὰ 'κείνη χάνουμαι
Γιὰ 'κείνη λαχταρῶ·
Πλὴν ἂν μιὰ 'μέρα ὁλόχαρο
Εἰς ἄλλον σταματήσῃ,
Θὰ λησμονήσω, ἀγάπη μου,
Ναὶ τότε ν' ἀγαπῶ.

(Ζάκυνθος)

* * *
* * *